

RICK RIORDAN

BOHOVÉ
OLYMPU
NEPTUNŮV SYN

FRAGMENT

VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ
ÚSPĚŠNÉ SÉRIE

PERCY
JACKSON

BOHOVÉ OLYMPU NEPTUNŮV SYN

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Podzemí

Christopher Paolini – Eragon

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Rick Riordan

Bohové Olympu – Neptunův syn – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BOHOVÉ
OLYMPU

NEPTUNŮV SYN

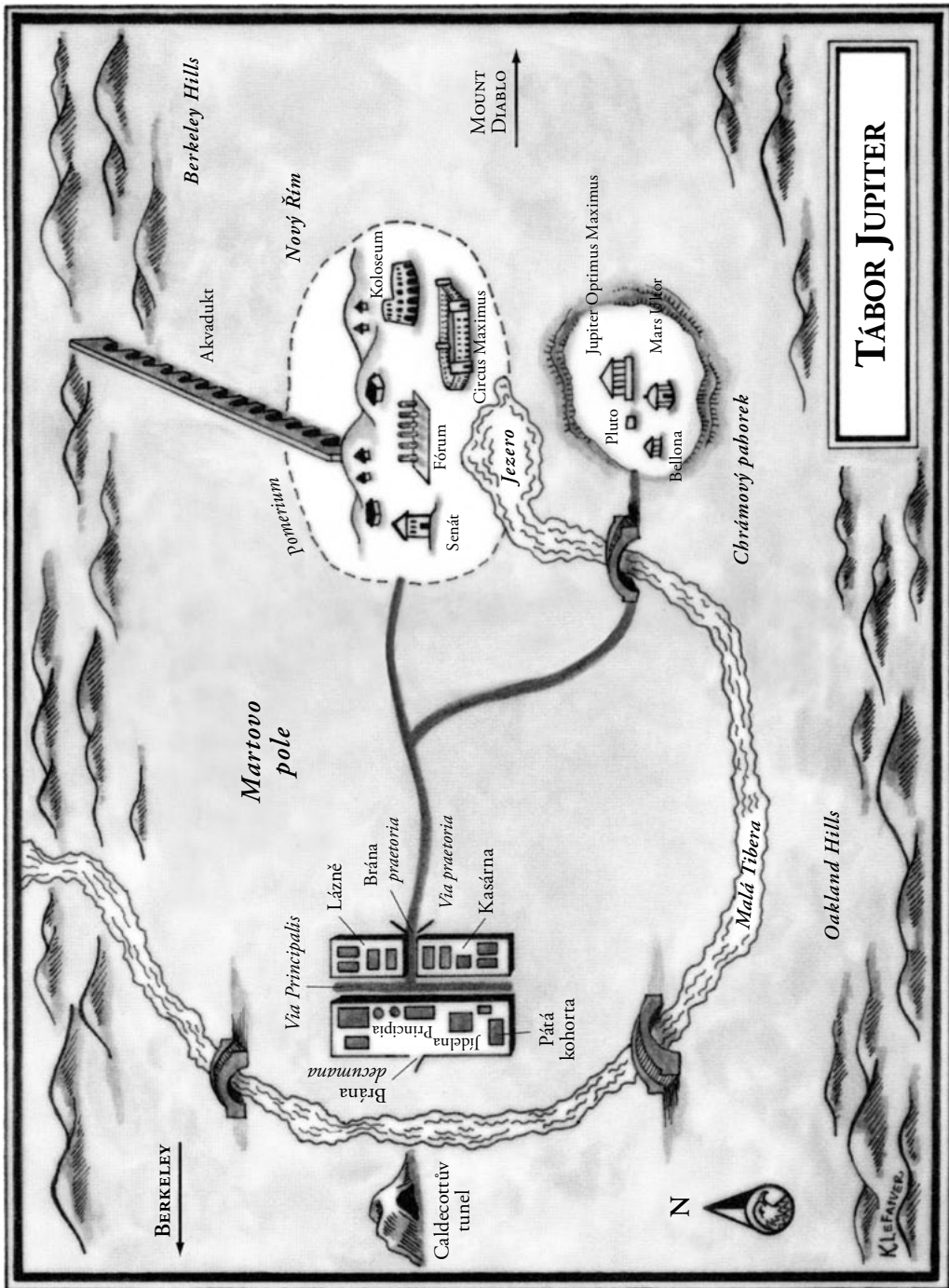

BOHOVÉ
OLYMPU
NEPTUNŮV SYN

NAPSAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

*Pro Becky, která se mnou sdílí útočiště v Novém Římě.
Ani Héra by mě nikdy nedonutila na tebe
zapomenout.*

TÁBOR JUPITER

BERKELEY

N

KLEFATNER

PERCY

Ty ženské s hadími vlasy začínaly Percyho vážně otravovat. Měly umřít už před třemi dny, když na ně vysypal bedýnku bowlingových koulí na tržišti v Napě. Měly umřít před dvěma dny, to je přejel policejním autem ve městě Martinez. A *rozhodně* měly umřít toto ráno v parku Tilden, protože jim uřízl hlavy.

Bez ohledu na to, kolikrát je Percy zabil a kolikrát se mu přímo před očima rozpadly, tvořily se prostě znovu a znovu jako obří zhoubné chuchvalce prachu. A zdálo se, že jim neuteče.

Dostal se na vrchol kopce a lapal po dechu. Jak je to dlouho, co je zabil naposled? Tak dvě hodiny. Déle nikdy mrtvé nevydržely.

Posledních pár dní skoro nespal. Jedl všechno, k čemu se dostal – gumové medvídky z automatu, okoralé preclíky, dokonce i plněné kukuřičné placky z fast foodu (tak hluboko nikdy dřív neklesl). Oblečení měl roztrhané, popálené a pocákané slizem nestvůr.

Takhle dlouho přežil jedině díky tomu, že ty dvě ženské s hadími vlasy – *gorgony*, tak si říkaly – ho zřejmě taky neuměly zabít. Jejich pařáty mu nedokázaly proříznout kůži. Zuby se jim lámaly, sotva se ho pokusily kousnout. Ale Percy už nebude schopen dlouho utíkat. Brzy se zhroutí vyčerpáním a pak – i když ho gorgony zatím nezabily, jistě si nějaký způsob najdou.

Kam utéct?

Rozhlížel se po okolí. Za jiné situace by se tím výhledem možná kochal. Po jeho levici se rozprostíraly zlatavé kopce, vyšperkované jezery, lesy a několika stády krav. Po pravé ruce se táhly k západu roviny měst Berkeley a Oaklandu – rozlehlé šachovnice čtvrtí s několika miliony lidí. A těm by se asi nelíbilo, kdyby jim ráno zkazily dvě nestvůry a umouněný polobůh.

Dál na západě se pod stříbřitým oparem leskl Sanfranciský záliv. Stěna mlhy za ním spolkla většinu San Franciska, ušetřila jen vršky mrakodrapů a věže mostu Golden Gate.

Na Percyho dolehl zvláštní smutek. Něco mu napovídalo, že už v San Francisku byl. To město mělo něco společného s Annabeth – jediným člověkem, kterého si pamatoval ze své minulosti, i když zoufale matně. Ta vlčice mu slíbila, že se s ní zas uvidí a paměť se mu vrátí – *pokud* při svém putování uspěje.

Má zkusit přejít záliv?

Lákalo ho to. Hned za obzorem cítil sílu oceánu. Voda ho vždycky posilovala, zvláště slaná voda. Zjistil to před dvěma dny, když uškrtil jednu mořskou nestvůru v úžině Carquinez. Kdyby se dostal k zálivu, mohl by si tam vybudovat poslední stanoviště. Možná by se mu dokonce povedlo utopit gorgony. Ale pobřeží bylo nejmíň tři kilometry daleko, musel by projít celé město.

Váhal ještě z jiného důvodu. Vlčice Lupa ho naučila zbystřit smysly – věřit instinktům, a ty ho táhly na jih. Jeho orientační radar teď pípал jako šílený. Konec putování byl blízko – měl ho už skoro pod nohama. Ale jak to? Na vršku kopce nic nebylo.

Vítr se proměnil. Percy zachytil kyselý hadí pach. O sto metrů níž se něco pohybovalo v lese – lámalo větvičky, šustilo v listí, syčelo.

Gorgony.

Percy už po milionté zalitoval, že mají tak dobrý čich. Vždycky tvrdily, že ho *vyčítí*, protože je polobůh – syn nějakého starého římského boha. Percy se zkoušel vyválet v blátě, brodit se potoky, dokonce nosil po kapsách osvěžovače vzduchu, až voněl jako nové auto; ale pach poloboha se zřejmě nedal jen tak zamaskovat.

Dovlekl se na západní stranu vršku. Byl moc strmý na to, aby se tudy dalo sestoupit. Stráň klesala asi třicet metrů dolů, přímo ke střeše bytového komplexu, vestavěného do úbočí. O dalších patnáct metrů níž se pod kopcem vinula silnice směrem k Berkeley.

No fajn. Žádná jiná cesta z kopce nevedla. Zahnal sám sebe do slepé uličky.

Pozoroval proud aut, plynoucí na západ k San Francisku, a toužil v některém z nich sedět. Pak mu došlo, že silnice musí procházet kopcem. Musí tam být tunel... přímo pod jeho nohama.

Jeho vnitřní radar teď úplně zešílel. *Byl* na správném místě, jen moc vysoko. Musí prozkoumat ten tunel. Potřebuje nějakou cestu dolů k silnici – a rychle.

Stáhl si ze zad batoh. Na tržišti v Napě se mu povedlo ukořistit spoustu zásob: přenosnou GPS, lepicí pásku, zapalovač, lepidlo, láhev na vodu, karimatku, Pohodlný Polštářek Panda (znáš z TV!) a švýcarský armádní nožík – skoro všechno, co si moderní polobůh může přát. Ale neměl nic, co by posloužilo jako padák nebo sáňky.

Takže mu zbývaly dvě možnosti: skočit třicet metrů dolů a zabít se, nebo zůstat a bojovat. Obojí to znělo dost mizerně.

Zaklel a vytáhl z kapsy pero.

Nevypadalo nijak zvláštně, jen jako obyčejná levná propiska, ale když ho Percy otevřel, vyrostl z něj zářící bronzový meč. Čepel byla dokonale vyvážená. Kožená rukojeť mu seděla v dlani jako vyrobená na míru. Na jejím krytu stálo vyryté starořecké slovo, které Percy kupodivu znal: *Anaklusmos*.

Probudil se s tím mečem první noc ve Vlčím domě – před dvěma měsíci? Nebo to bylo dřív? Ztratil už přehled. Zjistil, že se nachází na dvoře vypáleného domu uprostřed lesů, má na sobě kraťasy, oranžové tričko a na krku kožený řemínek s několika divnými hliněnými kuličkami. V ruce svíral meč, ale netušil, jak se tam dostal, a jenom nejasně tušil, kdo vlastně je. Byl bosý, promrzlý a zmatený. A pak přišli vlci...

Znamý hlas hned vedle něj ho vrátil zpátky do reality: „Tady jsi!“

Percy odvrávorál od gorgony, málem se skulil ze svahu.

Byla to ta usměvavá – Stehno.

Ne, samozřejmě se nejmenovala Stehno. Percy ale tušil, že je dyslektik, protože se mu písmena při čtení přeskupovala. Když tu gorgonu viděl poprvé, stála na trhu jako hosteska s velkým

zeleným odznakem s nápisem: *Vítejte! Jmenuji se STHENO*, a jemu připadalo, že tam stojí *STEHNO*.

Přes květované šaty měla ještě pořád zelenou zaměstnanec-kou vestu z trhu. Když se jí člověk díval jen na tělo, řekl by, že je to nějaká buclatá bábinka – dokud nesjel pohledem níž a nedošlo mu, že má kohoutí nohy. Nebo dokud si nevšiml bronzových kančích klů vyrážejících z koutků pusy. Oči jí rudě plály a místo vlasů měla propletené hnízdo jasně zelených hadů.

A co na ní bylo nejhroznější? Pořád ještě držela ten velký stříbrný tác se vzorky zdarma: s křupavými taštičkami s párkem a sýrem. Táč už byl samý důlek po tom, co ji už tolikrát Percy zabil, ale vzorky vypadaly pořád dokonale. Stheno je vláčela po Kalifornii, aby mohla Percymu nabídnout svačinku, než ho zabije. Netušil, proč to dělá, ale kdyby někdy potřeboval brnění, vyrobil by si ho z těch taštiček. Byly nezničitelné.

„Dáš si?“ nabídla mu Stheno.

Percy po ní máchl mečem. „Kde máš sestru?“

„Ale jdi, schovej ten meč,“ hubovala ho Stheno. „Víš už přece, že nás ani božský bronz nezabije nadlouho. Nabídni si taštičku! Tento týden jsou v akci a já bych tě nerada zabila s prázdným žaludkem.“

„Stheno!“ Druhá gorgona se objevila po Percyho pravici tak rychle, že neměl čas zareagovat. Naštěstí zírala nasupeně na sestru a jeho si nevšímala. „Řekla jsem ti, ať se k němu přikradeš a rovnou ho zabiješ!“

Stheno opustil úsměv. „Ale, Euryalé... Nemůžu mu nejdřív dát vzoreček zdarma?“

„Ne, ty blbko!“ Euryalé se obrátila k Percymu a obnažila tesáky.

Vypadala stejně jako sestra, až na vlasy, místo zelených zmijí měla klubko korálových hadů. Pracovní vestu, květované šaty, dokonce i kly zdobily nálepky 50% slevy. Na odznaků se jménem stálo: *Ahoj! Jmenuji se CHCÍPNI, TY POLOBOŽSKÁ ŠPÍNO!*

„Byla to pořádná honička, Percy Jacksone,“ prohlásila Euryalé. „Ale teď jsi v pasti a my se pomstíme!“

„Sýrové taštičky s párkem dnes jen za dva dolary devadesát devět,“ dodala Stheno úslužně. „Oddělení potravin, ulička číslo tři.“

Euryalé zavrčela: „Stheno, ta tržnice byla jenom *zástěrka!* Už jsi jako ti místní balíci! Teď zahod' ten pitomý tácek a pomoz mi zabít poloboha. Nebo jsi zapoměla, že tenhle zničil Medúzu?“

Percy couvl. Ještě kousek a zřítí se dolů. „Koukejte, dámy, tohle už jsme si probrali. Já si vůbec *nepamatuju*, že bych Medúzu zabil. Nepamatuju si nic! Co takhle vyhlásit příměří a popovídat si o speciálních nabídkách tohoto týdne?“

Stheno se na sestru zašklebila, což s těmi obřími bronzovými kly nebyla hračka. „Co ty na to?“

„Ne!“ Euryalé se zabodla rudým pohledem do Percyho. „Mně je fuk, co si pamatuješ, synu boha moře. Cítím z tebe krev Medúzy. Ano, je to slabé, pár let staré, ale *tys* byl ten poslední, kdo ji porazil. A ještě *pořád* se nevrátila z Tartaru. Za to můžeš ty!“

Percy tomu vůbec nerozuměl. Celá ta věc s umřením a návratem z Tartaru pro něj byla španělská vesnice. Samozřejmě nechápal ani to, že se pero může proměnit v meč, že se nestvůry dokážou maskovat něčím, čemu se říká mlha, nebo že on sám je syn nějakého pět tisíc let starého boha pokrytého vilej-

ši. Ale *věřil* tomu. I s vymazanou pamětí věděl, že je polobůh, stejně jako to, že se jmenuje Percy Jackson. Od první rozmluvy s vlčicí Lupou přijal bláznivý svět bohů a nestvůr za svůj. Což byla hrůza.

„A co takhle remíza?“ navrhl. „Já nemůžu zabít vás. Vy nemůžete zabít mě. Kdybyste byly sestry Medúzy – té Medúzy, která měnila lidi na kámen – neměl bych už dávno zkamenět?“

„Tihle hrdinové!“ vyprskla Euryalé znechuceně. „Vždycky začnou s tímhle, přesně jako naše máma: ‚Proč neumíte proměnit lidi na kámen? Vaše sestra dovedla měnit lidi na kámen.‘ No, bohužel tě zklam, chlapče! To bylo jen Medúzino prokletí. *Ona* byla ta nejodpornější z rodiny. Měla největší štěstí!“

Stheno se zatvářila ublíženě. „Máma říkala, že nejodpornější jsem *já*.“

„Ticho!“ vyštěkla Euryalé. „A co se týče tebe, Percy Jacksone, je to pravda, že neseš Achillovo znamení. Proto je těžší tě zabít. Ale neboj se. My si cestu najdeme.“

„Jaké znamení?“

„Achillovo,“ opakovala Stheno zvesela. „Páni, ten ale *byl* úžasný! Jako děcko se namočil do řeky Styx, víš, takže byl nezranitelný, až na malý kousek na patě. A to se stalo i s tebou, drahouši. Někdo tě musel namočit do Styxu a teď máš kůži jako železo. Ale neboj se. Hrdinové jako ty mají vždycky slabé místečko. Stačí ho najít a pak tě zabijeme. Nebude to super? Dej si taštičku!“

Percy se snažil uvažovat. Nepamatoval si, že by se namočil do Styxu. Na druhou stranu, nepamatoval si skoro nic. Nepřipadalo mu, že má kůži jako železo, ale vysvětlovalo by to, proč tak dlouho odolával gorgonám.